

Đẽ Đẹp Lòng Chúa



KINH THÁNH NGHIÊN CỨU: *Lu-ca 15:11–32, Sô-phô-ni 3:17, Ê-phê-sô 5:25–28, Ê-sai 43:4, Rô-ma 8:1, Rô-ma 5:8, Mác 9:17–29.*

CÂU GỐC: “Giê-hô-va Đức Chúa Trời người ở giữa người; Ngài là Đấng quyền năng sẽ giải cứu người; Ngài sẽ vui mừng cả thể vì có người; vì lòng yêu thương mình, Ngài sẽ nín lặng; và vì có người Ngài sẽ ca hát mừng rỡ” (*Sô-phô-ni 3:17*).

Hãy tưởng tượng một hoạt cảnh như sau: một đứa trẻ năm tuổi chạy đến cha mình với một món quà gói cách luộm thuộm vào Ngày của Cha. Nó hớn hờ trao quà cho cha. Người cha nói: “Con à, cha chẳng màng đến quà của con. Chẳng có quà nào con cho mà cha thích hết. Món quà nào con cho, cha cũng tự kiếm được; bất cứ món quà nào con cho cha đều mua từ tiền của cha hoặc được làm ra từ vật liệu mà cha đã mua. Thôi khỏi cần cho, cha không cần và cũng chẳng muốn quà quyết gì hết. Nhưng đầu sao, cha cũng yêu con.”

Aiya!

Bạn nghĩ gì về cách cư xử của người cha này? Những từ như “vô tâm”, “lạnh lùng” và “vô cảm” hiện lên trong đầu bạn. Đây có phải là cách Đức Chúa Trời đáp lại chúng ta không? Chúng ta có thực sự làm đẹp lòng Ngài không? Thật khó để tưởng tượng, chúng ta đây—những thọ tạo sa ngã, bị tội lỗi làm bại hoại và có xu hướng làm điều ác— lại có thể làm đẹp lòng Đức Chúa Trời! Nói cách khác, Chúa không nhìn chúng ta, hay những món quà chúng ta dâng lên Ngài, với thái độ của người cha đó. Ngược lại, chúng ta có thể làm vui lòng Đức Chúa Trời, nhưng chỉ qua Đấng Christ.

**Nghiên cứu bài học tuần này để chuẩn bị cho Sa-bát ngày 18 tháng 1.*

Quý Giá Hơn Chúng Ta Tưởng Tượng

Như chúng ta đã thấy trong một bài học trước, không có ai—dù là người tội lỗi nhất hay kẻ làm điều ác độc nhất—mà Đức Chúa Trời không yêu thương. Và bởi vì Chúa coi trọng con người hơn những gì chúng ta có thể tưởng tượng, Ngài không đẹp lòng với tội lỗi vì Ngài yêu thương chúng ta và biết tội lỗi đã tàn phá chúng ta như thế nào.

Đọc Lu-ca 15:11–32. Ngụ ngôn đứa con hoang đàng bày tỏ điều gì về lòng thương xót và tình yêu của Đức Chúa Trời? Câu chuyện có lời cảnh báo nào cho những người ở lại nhà, như người con lớn kia?

Trong câu chuyện Đức Chúa Giê-su kể, người con trai đòi được hưởng gia tài sớm, có nghĩa là cậu ta ruồng bỏ gia đình với cha và anh mình. Người con hoang đàng sau đó tiếp tục phung phí tài sản thừa kế của mình và rơi vào cảnh nghèo đói, đến nỗi ghen tị với cả những con heo ăn trong máng. Ý thức được rằng những người làm mướn trong nhà cha mình có đầy đủ thức ăn, cậu ta quyết định trở về nhà với hy vọng được làm người làm mướn.

Những gì xảy ra kế tiếp thật là tuyệt vời. Người cha có thể lạnh lùng không chấp nhận đứa con khi hắn trở về. “Mày đã lấy tài sản thừa kế của mày và tự cắt đứt quan hệ với gia đình rồi. Mày đâu còn phần gì với gia đình nữa.” Đó có thể là một thái độ hợp lý và phải lẽ, phải không? Trong mắt một số bậc cha mẹ, đứa con đã đi quá mức để được gia đình chấp nhận lại, nhất là khi cậu ta là con trai trong gia đình.

Nhưng trong câu chuyện ngụ ngôn, người cha (đại diện cho chính Đức Chúa Trời) đã không hề phản ứng như vậy. Thay vào đó, “Khi [đứa con hoang đàng] còn ở đàng xa, cha nó thấy thì động lòng thương xót, chạy ra ôm lấy cổ nó mà hôn” (*Lu-ca 15:20*). Mặc dù trong thời đại đó, việc chủ nhà chạy ra ngoài ngõ gặp ai đó thường bị xem là không có tư cách, nhưng người cha với lòng thương xót sâu rộng đã chạy ra đón con trai mình; và điều đáng kinh ngạc hơn là ông đã phục hồi đứa con vào lại gia đình, thậm chí mở tiệc ăn mừng. Điều ấy biểu thị lòng trắc ẩn lớn lao của Đức Chúa Trời đối với những kẻ ương ngạnh, và niềm mừng vui của Ngài khi một người quay trở về nhà. Thật là một hình ảnh tuyệt vời của Đức Chúa Trời!

Phản ứng của người anh ra sao? Tại sao phản ứng này rất là “người” vì nếu dựa trên sự công bằng thì cũng là dễ hiểu? Tuy nhiên, câu chuyện của người con này dạy gì cho chúng ta rằng sự công bằng theo tiêu chuẩn con người không làm sao thấu hiểu được chiều sâu của phúc âm hay tình yêu Đức Chúa Trời dành cho chúng ta?

Vui Mừng Hân Hoan

Chúng ta khó có thể tưởng tượng được rằng Đức Chúa Trời luôn coi trọng mỗi người, đó là lý do tại sao Ngài vui mừng về sự cứu rỗi đầu chỉ một linh hồn.

Đọc Sô-phô-ni 3:17. Câu này làm sáng tỏ ngụ ngôn đứa con hoang đang ra sao?

Sô-phô-ni 3:17 bày tỏ rõ ràng sự hân hoan của Đức Chúa Trời đối với dân sự được chuộc của Ngài. Hầu như mọi từ diễn tả sự vui mừng hân hoan trong tiếng Hê-bê-rơ đều được dùng trong câu này để nói lên niềm vui của Chúa dành cho dân sự mà Ngài đã chuộc. Dường như không một từ riêng lẻ nào đủ để mô tả mức độ vui mừng của Chúa vào ngày hôm đó.

Theo như câu này, chúng ta cũng hãy chú ý xem Đức Chúa Trời ở đâu—ở “giữa” dân Ngài. Sự hòa giải nảy sinh từ mối liên hệ tràn đầy tình yêu thương cùng với sự hiện diện trực tiếp của Đức Chúa Trời. Cũng giống như người cha—khi nhìn thấy đứa con từ xa, ông chạy ra đón con mình—ở đây Chúa đang ở giữa dân Ngài.

Trong Ê-sai 62:4, hình ảnh tương tự được diễn đạt bằng phép ẩn dụ về hôn nhân. Theo Ê-sai 62:4, dân của Đức Chúa Trời sẽ “được gọi là Hephzibah,” có nghĩa là “Kẻ mà Ta ưa thích” và xứ sẽ được gọi là “Beulah,” có nghĩa là “đã kết hôn”. Tại sao? Bởi vì, câu Kinh Thánh nói, “Người ta sẽ gọi người là Kẻ mà Ta ưa thích; và đất sẽ được xưng là kẻ có chồng; vì Đức Giê-hô-va sẽ ưa thích người, và đất người sẽ có chồng.” Đỉnh cao của sự hân hoan của Đức Chúa Trời được dành cho ngày phục hồi, khi Ngài sẽ tiếp đón dân của Ngài và vui mừng vì chúng ta, như người cha vui mừng vì đứa con hoang đang của mình đã trở về.

Đọc Ê-phê-sô 5:25–28. Điều này nói gì về loại tình yêu mà chúng ta được gọi để bày tỏ?

Đoạn Kinh Thánh này khuyến khích người chồng hãy yêu vợ mình “như Đấng Christ đã yêu Hội Thánh và phó chính mình Ngài vì Hội Thánh” và yêu vợ “như chính thân mình” (Ê-phê-sô 5:25, 28). Những câu Kinh Thánh này không chỉ làm nổi bật tình yêu vô vị kỷ và hy sinh mà người chồng dành cho vợ mình, mà còn cho thấy rằng chính Đấng Christ yêu dân Ngài (hội thánh) như một phần của bản thân Ngài.

Đẹp Lòng Đức Chúa Trời?

Làm sao một Đức Chúa Trời của vũ trụ lại có thể hân hoan được với loài người thấp hèn, là những sinh vật nhỏ nhoi sống tạm bợ trên một hành tinh nhỏ bé giữa một vũ trụ vô tận? Làm sao con người lại có thể quan trọng đến vậy đối với Đấng Tối Cao, Đấng toàn năng và không cần gì cả? Những câu hỏi này có thể được phân tích thành hai khía cạnh. Thứ nhất, làm thế nào chính Đức Chúa Trời có thể đẹp lòng được? Thứ hai, làm thế nào con người có thể làm đẹp lòng Ngài, khi chúng ta đầy dẫy tội lỗi? Chúng ta nghiên cứu khía cạnh thứ nhất hôm nay, và khía cạnh thứ hai vào ngày mai.

Đọc Ê-sai 43:4; Thi thiên 149:4; và Châm ngôn 15:8, 9. Những câu này cho chúng ta biết gì về việc Đức Chúa Trời vui lòng với dân sự Ngài?

Như chúng ta thấy, Đức Chúa Trời có thể được đẹp lòng với loài người vì Chúa yêu thương họ với một tình yêu chỉ muốn những gì tốt nhất cho họ, như bất kỳ ai đã từng yêu thương và lo lắng cho người khác.

Ngược lại, Đức Chúa Trời không hài lòng với dân Ngài khi họ làm điều ác. Thật vậy, Châm ngôn 15:8, 9 dạy rằng, trong khi “của-lễ hy sinh” và “đường lối” của kẻ ác đều là “sự gớm ghiếc đối với Đức Giê-hô-va”, thì “lời cầu nguyện của người ngay thẳng được đẹp lòng Ngài” và “Ngài thương mến người nào theo đuổi sự công bình”. Các câu Kinh Thánh này không chỉ cho thấy rằng Đức Chúa Trời không đẹp lòng với điều ác mà Ngài còn ưa thích điều tốt lành. Chúng cũng đặt sự vui mừng và tình yêu thiêng liêng song song với nhau, cho thấy mối liên hệ sâu sắc giữa tình yêu của Chúa và niềm vui của Ngài, một yếu tố xuất hiện thường xuyên suốt Kinh Thánh.

Theo Thi thiên 146:8, “Đức Giê-hô-va yêu thương người công bình”. 2 Cô-rinh-tô 9:7 nói thêm, “Đức Chúa Trời yêu thương người dâng hiến cách vui lòng”. Trước tiên, hãy lưu ý những gì các câu Kinh Thánh này không nói đến. Những câu này không nói rằng Đức Chúa Trời chỉ yêu người công bình hay Đức Chúa Trời chỉ yêu người dâng hiến cách vui lòng. Chúa yêu thương mọi người. Tuy nhiên, để những câu Kinh Thánh này có ý nghĩa, chúng phải có nghĩa là Chúa yêu thương những người “công bình” và “người dâng hiến cách vui lòng” theo một nghĩa đặc biệt nào đó. Những gì chúng ta thấy trong Châm ngôn 15:8, 9 cung cấp manh mối: Đức Chúa Trời yêu thương người này, người kia theo nghĩa Ngài hài lòng về họ.

Hãy nghĩ xem trời và đất đã gắn bó chặt chẽ với nhau đến mức nào để Đức Chúa Trời, Đấng Tạo Hóa của vũ trụ, có thể có mối thân tình đến vậy với chúng ta. Ý tưởng tuyệt vời này mang lại cho bạn hy vọng gì, đặc biệt là khi bạn đang trải qua một giai đoạn khó khăn?

Những Hòn Đá Sống

Làm sao chúng ta, những tạo vật sa ngã, tội lỗi, lại có thể làm đẹp lòng một Đức Chúa Trời thánh khiết?

Đọc Rô-ma 8:1 và Rô-ma 5:8. Những câu Kinh Thánh này dạy gì về vị thế của chúng ta trước mặt Đức Chúa Trời?

Đức Chúa Trời ban ân điển cho con người trước khi họ đáp lại tình yêu của Ngài. Trước khi chúng ta nói hay làm điều gì, Chúa đến với chúng ta và cho chúng ta cơ hội để chấp nhận hay từ chối tình yêu của Ngài. Như Rô-ma 5:8 nói, “Nhưng Đức Chúa Trời tỏ lòng yêu thương Ngài đối với chúng ta, khi chúng ta còn là người có tội, thì Đấng Christ vì chúng ta chịu chết” (*so sánh với Giê-rê-mi 31:3*). Và chúng ta có thể được hòa giải với Đức Chúa Trời, thậm chí làm hài lòng Ngài, bởi đức tin nơi việc làm của Đấng Cứu Chuộc chúng ta.

Đọc 1 Phi-e-rơ 2:4–6 và so sánh với Hê-bơ-rơ 11:6. Điều này cho chúng ta biết gì về cách chúng ta có thể làm vui lòng Đức Chúa Trời?

Nếu không có sự can thiệp của Đức Chúa Trời, con người sa ngã không thể mang lại bất cứ điều gì có giá trị cho Ngài. Tuy nhiên, Đức Chúa Trời, với ân điển và lòng thương xót, đã mở một con đường, qua sứ mạng của Đấng Christ. Cụ thể là, “qua Đức Chúa Giê-su Christ”, chúng ta có thể “dâng của tế lễ thiêng liêng đẹp ý Đức Chúa Trời” (*1 Phi-e-rơ 2:5*). Mặc dù “nếu không có đức tin thì chẳng hề có thể nào ở cho đẹp ý Ngài” (*Hê-bơ-rơ 11:6*), nhưng qua công việc hoà giải của Đấng Christ, Đức Chúa Trời sẽ “khiến cho” những người tin Chúa “trở nên trọn vẹn trong mọi sự lành, dâng làm thành ý muốn Ngài, và làm ra sự đẹp ý Ngài trong chúng ta; sự vinh hiển đáng về Ngài đời đời vô cùng. A-men” (*Hê-bơ-rơ 13:21*).

Những ai đáp lại Đức Chúa Trời bằng đức tin đều được coi là công bình trước mặt Ngài nhờ sự hoà giải của Đấng Christ, Đấng mà chỉ có sự công chính của Ngài mới được chấp nhận. Và những ai đáp lại lời mời gọi yêu thương của Đức Chúa Trời, đều được kể là xứng đáng nhờ sự hoà giải của Đấng Christ (*Lu-ca 20:35*), và Ngài biến đổi họ trở nên giống như Ngài (*1 Cô-rinh-tô 15:51–57; 1 Giăng 3:2*). Công việc cứu chuộc của Đức Chúa Trời không chỉ dành cho chúng ta mà còn ở trong chúng ta nữa.

Tại sao ý tưởng về Đấng Christ làm trung gian cho bạn trên thiên đàng lại đáng khích lệ đến vậy?

Một Mục Tiêu Xứng Đáng

Với lòng thương xót và qua sự trung gian, Đức Chúa Trời lấy làm hài lòng ngay cả với những sự hồi đáp tích cực, dầu nhỏ bé nhất, trước tình yêu của Ngài. Qua Đấng duy nhất đáng được yêu mến và là Đấng hoàn toàn công bình, mỗi người chúng ta được kể là công bình và được tính vào số những người yêu dấu của Đức Chúa Trời, những người sẽ sống với Ngài trong tình yêu trọn vẹn cho đến đời đời. Đây là niềm hy vọng lớn lao của sự cứu chuộc, điều liên quan đến công việc của Đấng Christ ở trên trời vì chúng ta.

Nhưng, bạn có thể tự hỏi, tôi có thể ở trong số những người này không? Nếu tôi không đủ tốt thì sao? Nếu tôi e sợ rằng mình không đủ đức tin thì sao?

Đọc Mác 9:17–29. Chúa phản ứng thế nào với người đàn ông trong câu chuyện? Đức tin bao nhiêu là đủ?

Các môn đồ không thể đuổi được quỷ; mọi hy vọng xem như đã tiêu tan. Nhưng Đức Chúa Giê-su đến và nói với người cha: “Kể nào tin thì mọi việc đều được cả” (Mác 9:23). Và người cha trả lời trong nước mắt: “Lạy Chúa, tôi tin; xin giúp đỡ trong sự không tin của tôi!” (Mác 9:24).

Chúng ta lưu ý, Đức Chúa Giê-su không nói với người đàn ông: “Hãy trở lại khi người có thêm đức tin”. Thay vào đó là tiếng kêu khóc của ông ta: “Xin giúp đỡ trong sự không tin của tôi” là đủ.

Không có đức tin thì không thể nào làm đẹp lòng Đức Chúa Trời (*Hê-bơ-rơ 11:6*), dầu vậy Đức Chúa Giê-su chấp nhận ngay cả đức tin bé nhỏ nhất và nhờ đức tin (qua sự trung gian của Đấng Christ), chúng ta có thể làm đẹp lòng Đức Chúa Trời. Qua đức tin và nhờ việc làm của Đấng Christ đã thực hiện vì cho chúng ta, chúng ta có thể đáp lại theo những cách làm hài lòng Đức Chúa Trời, giống như một người cha hài lòng khi đứa con mang đến cho mình một món quà thật ra chẳng có giá trị gì.

Vì thế chúng ta nên theo lời khuyên của Phao-lô đặt mục tiêu “được làm đẹp lòng” Đức Chúa Trời (*2 Cô-rinh-tô 5:9, 10; so sánh với Cô-lô-se 1:10, 1 Tê-sa-lô-ni-ca 4:1, Hê-bơ-rơ 11:5*). Và chúng ta nên cầu xin Chúa biến đổi những sở thích của chúng ta, kể cả những sở thích của những người chúng ta yêu thương; và cũng mở rộng tình yêu của chúng ta để nó vươn tới người khác. “Hãy lấy lòng yêu thương mềm mại mà yêu nhau như anh em; hãy lấy lễ kính nhường nhau. Hãy siêng năng và chớ làm biếng; phải có lòng sốt sắng; phải hầu việc Chúa. Hãy vui mừng trong sự trông cậy, nhịn nhục trong sự hoạn nạn, bền lòng mà cầu nguyện. Hãy cung cấp sự cần dùng cho các thánh đồ; hãy ân cần tiếp khách” (*Rô-ma 12:10–13*).

Nếu Đức Chúa Trời chấp nhận chúng ta qua Đấng Christ, thì chúng ta phải nên chấp nhận người khác đến mức nào? Mệnh lệnh yêu người lân cận như chính mình (*Lê-vi Ký 19:18, Ma-thi-ơ 22:39*) và luật vàng về việc đối xử với mọi người theo cách bạn muốn được đối xử làm sáng tỏ ý tưởng này ra sao?

NGHIÊN CỨU BỔ TÚC: Đọc Ellen G. White, “Let Not Your Heart Be Troubled”, tr. 662–680, trong *The Desire of Ages*.

“Đức Chúa Trời thất vọng khi dân Ngài đánh giá thấp chính họ. Ngài mong muốn cơ nghiệp được chọn của Ngài sẽ định giá bản thân họ theo cái giá mà Ngài đã đặt trên họ. Chúa muốn có họ, nếu không thì Ngài đã chẳng sai Con Ngài phải trả giá đắt để cứu chuộc họ. Ngài có thể dùng họ, và Ngài rất hài lòng khi họ đưa ra những đòi hỏi cao nhất nơi Ngài, để họ có thể tôn vinh danh Ngài. Họ có thể mong đợi những điều lớn lao nếu họ có đức tin vào các lời hứa Ngài.

“Nhưng cầu nguyện trong danh Đấng Christ có ý nghĩa rất lớn. Điều đó có nghĩa là ta chấp nhận bản tính Ngài, bày tỏ tinh thần của Ngài và thực hiện công việc Ngài. Lời hứa của Đấng Cứu Rỗi được ban cho với điều kiện. Như Ngài phán: ‘Nếu các ngươi yêu mến Ta, thì hãy giữ các điều răn Ta.’ Ngài cứu loài người, không phải trong tội lỗi, nhưng khỏi tội lỗi; và những ai yêu mến Ngài sẽ thể hiện tình yêu của mình bằng sự vâng lời.

“Mọi sự vâng phục chân thực đều xuất phát từ tấm lòng. Đó là công việc của Đấng Christ. Nếu ta đồng ý, Ngài sẽ kết hiệp chính Ngài với những suy nghĩ và mục đích của ta, làm cho tấm lòng và tâm trí ta phù hợp với ý muốn Ngài, đến nỗi khi vâng lời Ngài, ta sẽ cảm thấy như đang thực hiện những thôi thúc của chính mình. Ý chí, được tinh luyện và thánh hóa, sẽ tìm thấy niềm vui dâng trào khi phục vụ Ngài. Khi ta biết Chúa đó chính là đặc ân được biết Ngài, đời sống ta sẽ là một đời sống liên tục vâng phục. Việc chiêm ngưỡng bản tính Đấng Christ, qua sự thông công với Chúa, ta sẽ thấy tội lỗi là đáng kinh tởm.”—Ellen G. White, *The Desire of Ages*, tr. 668.

ĐỀ TÀI THẢO LUẬN:

1. “Đón nhận một cách vô vị kỷ” có nghĩa là gì? Bạn nghĩ mối liên hệ giữa cho và nhận ở trên trời mới, đất mới sẽ như thế nào?
2. Đến từ một nơi xa xôi trong vũ trụ - có lẽ xa hơn mức mắt người có thể thấy qua Kính viễn vọng Không gian James Webb - các sứ giả trên trời gọi tiên tri Đa-ni-ên là *chamudot*, “người yêu quý, đáng khao khát, quý giá”. Và họ đã làm như vậy ba lần. Trong Đa-ni-ên 9:23, Gáp-ri-ên nói “vì người đã được yêu quý lắm.” Trong Đa-ni-ên 10:11, một đấng trên trời (có lẽ lại là Gáp-ri-ên) gọi ông là *ish chamudot*, “người rất được yêu quý”, một cụm từ được lặp lại với Đa-ni-ên sau này (Đa-ni-ên 10:19). Hãy suy nghĩ xem những cụm từ ấy nói gì về Chúa và việc Ngài gần gũi với bạn như thế nào. Bạn có được hy vọng gì cho bản thân từ lễ thật diệu kỳ này?
3. Gương của những anh hùng đức tin trong Hê-bơ-rơ 11 liên quan thế nào đến nội dung bài học tuần này? Chẳng hạn, những tấm gương đó tiết lộ gì về cách một người có thể “làm vui lòng Đức Chúa Trời” bằng đức tin? Bạn học được gì và áp dụng chúng ra sao vào cuộc sống hàng ngày từ những tấm gương về đức tin và lòng trung tín ấy?